

Henry Lloyd

*Juniper,
de zingende
eenhoorn*

Met illustraties van Mark Janssen

Amsterdam . Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2023

1

‘Eéééén is het eenzaamste nummer van allemaal!’ zingt de eenhoorn Juniper.

Hij is geweldig. Hij is een gróót zanger. Nog niet zo lang geleden had hij dat ontdekt. Hij zwom in het meer en zong opeens: ‘Roei roei roei de boot, op de grote stroom!’

Het ging vanzelf. Plotseling was daar... muziek!

En wát voor muziek. Vloeiende noten, opzweepende melodieën. Ja, Juniper mag dan een eenhoorn zijn, hij is óók een artiest.

Kwelend loopt hij door het Doolwoud. Hij voelt dat de insecten zwijgen, dat de elfjes opkijken, dat de zanglijs-ters afgunstig in zijn richting staren. Terecht! Zo’n kunstenaar als hier voorbijwandelt is er nog nooit geweest.

In een struik klinkt geritsel. En plotseling vliegt er iets door de lucht.

Juniper ziet dat voorwerp komen, handig vangt hij het op met zijn hoorn.

Hij schudt zijn hoofd. Het is een appel, merkt hij nu.

Een bever maakt zich los uit de takken. Met zijn pootjes in zijn zij staart het beest naar de witte eenhoorn.

Juniper wil al bedanken voor de vrucht, die toch vást bedoeld was als compliment voor zijn schitterende lied. Maar dan begint de bever te schreeuwen: ‘Genoeg!’

‘Genoeg?’ vraagt Juniper verwonderd.

‘Méér dan genoeg!’ krijst de bever. ‘Ik heb er hoofdpijn van gekregen!’

‘Ach. Voel je je niet lekker?’

‘*Jij bent niet lekker!*’ roept de bever nijdig. ‘Gisteravond probeerden we te slapen. Een lange werkdag gehad, begrijp je? De kindertjes lagen op bed in onze burcht. Mijn vrouw en ik, wij waren hard toe aan wat rust. En wat gebeurt er? Jij begint daar te loeien! Te hinnen! Te brullen! Het gaat overal dwars doorheen! We hebben oordoppen gemaakt van bast! Hielp niks! Je hebt ons uren wakker gehouden.’

Langzaam dringt het tot Juniper door: dit dier heeft het over zijn zangkunst!

‘Ach kerel,’ zegt hij narrig. ‘Ga toch een boom omknagen of zoiets! Iedereen hier houdt van mijn muziek!’

De bever grinnikt. ‘O, ja hoor. En daarom is iedereen hier in de buurt hem gesmeerd.’

‘Ze houden zich *stil!*’ roept Juniper. ‘Iedereen zit ademloos te luisteren! Maar dat is typisch iets wat zo’n burgerlijk knaagdier als jij niet kan begrijpen.’

‘Ze zijn *weg*,’ zegt de bever somber. ‘Gevlucht! Niemand, vriend, kan dat gebalk van jou nog aanhoren.’

‘Ik zag anders daarnet nog een schildpad,’ zegt Juniper gekwetst. ‘En er zat een mol op zijn schild!’

‘Ja, die ken ik wel,’ zegt de bever. ‘Die schildpad kon niet wegrennen, sukkel. En die mol is stokdoof.’

‘Dat is *niet* waar!’ roept Juniper. ‘Het hele bos houdt van mij!’

‘Ik geloof het ook,’ zegt de bever. ‘Ze moeten wel erg veel van je houden als niemand er wat van heeft gezegd.’

‘Vals!’ roept Juniper. ‘Ik heb een gouden stem! En... en dat zal ik je bewijzen.’

‘Hoe wou je dat gaan doen?’

‘Ik ga een uitvoering geven!’ zegt Juniper hard. ‘Een concert. Morgenavond zal ik zingen voor een gróót publiek. Geef het maar door. Iedereen mag komen!’

‘Waar precies?’ vraagt de bever, die nu nog toch werkelijk geïnteresseerd lijkt.

‘Op Het illustere veld van de zeven geesten,’ zegt Juniper. ‘Bij de reuzenpaddenstoel. Dat zal mijn podium zijn! Daar ga ik optreden!’

‘Dank voor de mededeling,’ zegt de bever. ‘Ik zal het doorgeven. Dan weten ze waar ze die avond *niet* moeten zijn.’ Hij draait zich om en sloft weg in de richting van de dichtstbijzijnde beek.

Verstoord loopt Juniper verder. ‘Belachelijk,’ mompelt hij. ‘Zo’n kunstbarbaar! Laat hij lekker naar de bouwmarkt gaan. Maar niet naar mijn fantastische concert.’

Een paar minuten later komt hij Mono tegen. De tweehoofdige dwerg stiefelt traag door de brandnetels. Als hij Juniper ziet lijkt hij zich even te willen verbergen achter een boomstronk.

Maar het is te laat. ‘Zo Juniper,’ zegt een van zijn hoofden.

Het andere hoofd geeft een knikje.

‘Mono!’ zegt Juniper blij. ‘Ik zocht je.’

‘Ah... juist,’ zegt het linkerhoofd van de dwerg.

‘Waarom?’ vraagt het rechterhoofd schuw.

‘Ik wilde je uitnodigen,’ zegt Juniper.

‘Waarvoor?’

‘Voor een concert,’ zegt Juniper.

‘Een concert? Van wie?’

‘Van mij.’

Nu wordt een van de dwergenhoofden wit. Het andere kleurt rood.

‘Morgenavond, op Het illustere veld van de zeven geesten,’ gaat Juniper verder. ‘Daar zal ik *shinen*! Daar ga ik zingen zoals ik nog nooit heb gedaan!’

‘Dat zal tijd worden,’ mompelt een van de hoofden.

‘Hoe laat, bedoelt hij,’ zegt het andere hoofd vlug.

‘Hoe laat begint het?’

‘Bij zonsondergang,’ zegt Juniper. ‘Het wordt onvergetelijk.’

‘Ik... ik heb eigenlijk een afspraak,’ zegt het linkerhoofd van de dwerg. ‘Ik moet naar huis.’

‘Nee,’ zegt het andere hoofd. ‘Geen sprake van, raapsteel. We gaan gewoon luisteren naar onze vriend. Niks aan te doen!’

‘Raapsteel? En jij bent een suikerbiet!’

En dan keert hij zijn hoofden weer in de richting van de eenhoorn. ‘Ouwe jongen,’ zeggen ze in koor. ‘Natúúrlijk! Eh... hartstikke... bijzonder. Natuurlijk zullen wij er zijn!’

‘Mooi,’ zegt Juniper. ‘Rare kweeper! Je maakte me even ongerust.’

‘Hoeft niet,’ zegt het rechterhoofd van Mono. ‘We laten je niet in de steek, hoor. Ondanks eh... Nee! We komen. Dat bedoel ik.’

‘Geven jullie het door?’ vraagt Juniper.

‘Aan wie?’

‘Aan iedereen! Simpie de beer bijvoorbeeld. Die houdt ook erg van muziek. En de familie edelhert. En de wolven, die ook! En de wilde zwijnen! O, ze zullen niet kunnen wachten...’

De dwerg zucht. ‘Ja, Juniper. We zullen iedereen uitnodigen die we tegenkomen. Eh... trouwens, je hebt iets op je hoorn.’

Met hangende schouders sjokt de dwerg weg.

Neuriënd loopt Juniper door.

2

De zon zakt achter de bomen terwijl Juniper op de grote paddenstoel klimt. De lage stralen zetten hem in een donkergeel licht. Nu staat hij hoog op de hoed en kijkt uit over het veld.

Schuin onder hem staan en zitten zo'n dertig dieren. De edelherten. Iets daarvandaan de wolven. En ertussen zit de beer Simpie op zijn achterwerk. Verder nog wat egels, een paar vossen, vier wilde zwijnen, een drietal eksters en een kraai. De dwerg Mono zit op de rug van het grootste edelhert.

'Lieve vrienden!' roept Juniper. 'Wat geweldig fijn dat jullie hier allemaal zijn! Vanavond zal ik een grandioze opvoering voor jullie geven. Vanavond ga ik voor jullie mijn mooiste liederen zingen!'

Een zucht gaat door de dieren heen. Een paar wolven janken kort.

‘Jazeker!’ gaat Juniper verder. ‘Sommige dieren in dit bos begrijpen niets van kunst. Maar na deze avond zal het duidelijk zijn: andere dieren begrijpen dit wél! De echt kunstzinnige dieren zijn hier bijeengekomen! Maar... laat ik niet te lang praten. Ik zal beginnen met een zelfgemaakt lied! Dus ga er lekker voor zitten: dit wordt genieten!’

Een vos lijkt op te willen staan. Twee zwijnen overleggen knorrend.

Maar Juniper voelt een grote golf van inspiratie in zich opwellen. Opeens begint hij te zingen.

‘Eenhoorns duiken op... en eenhoorns duiken óóóónder!’

Geschokt kijken alle dieren omhoog. Met grote ogen staren ze naar het podium. En even is Juniper gelukkig; hij heeft de aandacht te pakken!

‘Dus zie je daar een eenhoorn staan... eerst onder, daarna óp de vollemaan... dan is dat best een wóóóónder!’

Alle wolven beginnen te huilen. Juniper wordt nu echt enthousiast. Jazeker! Ze juichen hem toe!

‘Een eenhoorn is een fabeldier... Kijk, daar staat hij! Dan toch weer hier! En ondertussen is hij... haast alweer voorbíjíjíj!’

De dieren die wat verderop staan beginnen nu een beetje te vervagen; de lucht is vochtig en heilig geworden. Een lome, laaghangende nevel schuift over het veld.

‘Ik zing voor jou... dit heel gevoelig lied! Een lied om bij te dróóóómen! En weet je wat het leukste is? Het mooiste moet nog kóóóómen...’

Zo gaat hij nog even verder, geheel opgaand in zijn lied.

‘Je zult het zo langzamerhand wel wééééten... Deze eenhoorn ga je nooit vergééééten!’

Dat was de laatste regel. Juniper staart voor zich uit. Maar... hij ziet niemand. Want een dichte mist heeft zich om hem heen verzameld. Alles is wollig en grauw; en doodstil.

‘Jullie mogen klappen, hoor!’ roept Juniper, enigszins verbaasd.

Maar er komt niets. Het enige wat hij hoort is zijn eigen adem.

‘Hallo?!’ roept Juniper.

Hij springt van de paddenstoel en loopt een stuk het veld in. Het is... uitgestorven.

Maar dan hoort hij boven zich geluid. ‘Bravo!’

Daar zit, als een onduidelijk silhouet, in de takken van een dode boom, de kraai. ‘Bravissimo!’ roept de vogel krassend.

‘Waar is iedereen?’

‘Ze zijn weg,’ zegt de kraai. ‘Alleen ik ben er nog.’

‘Maar... waarom...’

‘Geen idee,’ zegt de kraai. ‘*Ik* vond het hemels! Komt er nog meer?’

Juniper draait zich om.

Over een helling holt hij weg. De zon is inmiddels ondergegaan, het wordt donker. Wat verderop houdt hij in.

Eigenlijk heeft hij nu zin om wéér te gaan zingen, een lang en triestig lied over eenzaamheid. Maar dit durft hij toch niet meer.

Mismoedig staat hij aan de oever van het meer te drinken.

Daarna sjokt hij verder door een grasvlakte.

‘Idioten,’ mompelt Juniper. ‘Geen enkel gevoel voor kunst. Ik leef hier tussen de nitwits! Tussen de botteriken! Ik... ik moet hier weg. Naar een land waar ze mij waarderen. En dan, later, zal ik terugkeren, bekend en ook beroemd! En dan zal iedereen zeggen: “Lieve Juniper, we hadden het mis! We begrepen je niet! Maar dat was onze schuld. Niet de jouwe!” Ja, zo zal het gaan...’

En nu wil Juniper werkelijk vertrekken. Weg uit het woud waar hij woont.

Op dat moment staat hij bij de ingang van een doolhof.

Van deze donkere poorten zijn er een paar in het bos. Het is de reden dat dit gebied zijn naam heeft gekregen: het Doolwoud.

Juniper staart naar de opening. Ieder dier vermijdt

instinctief deze plekken. Er wordt gezegd dat dit door-
gangen zijn naar onbekende landen. Naar gebieden
waar alles anders is. Als hij hier binnengaat zal hij te-
rechtkomen op een plek waar niets hetzelfde is.

Maar is dit niet precies wat hij wil? Juniper aarzelt.
Zijn hele leven heeft hij hier gewoond. Avonturen heeft
hij hier beleefd. En jonge eenhoorntjes opgevoed...

Dan, achter zich, hoort hij een viertal wilde zwijnen
komen. Door de nevel kan hij ze niet zien, maar hij hoort
ze lachen.

‘Het was héél grappig!’ knort een van de zwijnen. ‘Die
gast opende zijn bek... Je wist toch niet wat je hoorde!’

‘Een brullende draak!’ roept een tweede zwijn.

‘Een zeug met buikpijn!’ roept een derde zwijn.

‘We hadden hem met keutels moeten bekogelen!’
krijst het eerste zwijn.

Ze komen steeds dichterbij.

En dan, vlak voordat ze hem zien staan, stort Juniper
zich door de ingang van het doolhof.

3

Rennend schiet hij door een duistere gang, langs wanden van aaneengesloten struiken. Een zwak maanlicht belicht de mulle grond; wat onverwachts is, want daar-net nog was het dicht bewolkt.

Maar scherp afgetekend strekt zich nu een laan voor hem uit, die eruitziet alsof hij door mensen is gemaakt. Soms maakt de weg een flauwe bocht. Juniper kan achter zich de toegangspoort niet meer onderscheiden.

Hij gaat langzamer lopen. Hij komt bij een splitsing; een weg links, precies zo'n zelfde weg rechts. Hij gaat naar rechts.

Nu wordt hij zenuwachtiger. Waarom was hij hier naar binnen gegaan? Nee, helemaal goed voelt dit niet. Die strakke lanen hebben iets geheimzinnigs en griezeligs...

Hij blijft staan. 'Hé!' roept hij hard. 'Is daar iemand?'

Geen antwoord. Zelfs nachtdieren schijnen hier niet te wonen.

Nee, dit is eng. Dit was een verkeerde beslissing!

Juniper keert om en sjokt terug. Al snel is hij weer bij die splitsing. Ja, het is eigenlijk eenvoudig. Nu moet hij terug langs de laan waardoor hij hier is gekomen...

Weer die flauwe bochten in de weg. Ieder moment verwacht hij in de verte de ingang weer te zullen zien...

Maar dat gebeurt niet. Na zo'n tien minuten staat hij opnieuw bij een splitsing.

Vlekken licht vallen over het pad. Juniper kijkt omhoog. Ja, daar staat de maan.

Welke weg moet hij nu inslaan? De rechter! Dat moet de juiste zijn.

Hij begint opnieuw te draven. De heggen scheren langs hem heen. Weer een splitsing! Dat is echt merkwaardig; hij had allang aan het einde van de weg moeten zijn. Juniper duikt opnieuw rechtsaf.

Na een uur is hij wanhopig. De heggen lijken eindeloos. Er gaat nog maar één ding door hem heen: hij moet hieruit!

Als de weg een nieuwe bocht maakt in de verte neemt hij een besluit. Hij rent, steeds sneller en sneller, aarde stuift onder zijn hoeven op.

En dan, bij de bocht, schiet hij recht naar voren!

Takken breken. Bladeren schuren in zijn gezicht. Even lijkt er een soort blauwig licht op te gloeien.

Juniper is los van de grond. Hij maait met zijn benen. Door het niets! Hij hangt in de lucht, hij voelt dat hij valt.

Met een reusachtige boog vliegt hij door de leegte...

4

Juniper kreunt. Sterretjes dansen voor zijn ogen. Met moeite komt hij overeind. Wankelend staat hij weer op zijn hoeven.

‘Auwau...’

Nu staat hij aan de rand van een veld.

De sterretjes vervliegen. En ook hier is de mist opgetrokken; beduusd staart Juniper om zich heen.

De velden die rondom het Doolwoud lagen waren ruig en stekelig. Ze hoorden bij de dorpen in de buurt. In die dorpen stonden hutten van leem en houten huizen met daken van stro. Er leefden boeren. Er waren zanderige paden en kuddes schapen of bruine koeien. ’s Nachts was het er aardedonker. En verderop waren er kastelen of hoeves.

Maar dit veld is vreemd. Héél vreemd. Het ligt aan de rand van een glooiende heuvel en er staan, even ver-

derop, wat zwart-witte koeien; dikkere, grotere beesten dan hij ooit heeft gezien. Suffig staren ze in zijn richting. En weer iets verder is een hek, heel strak. En daarachter staan hoge palen met... *lichten*.

Uiterst eigenaardig allemaal! Die lantaarns in de hoogte mogen dan licht uitstralen, vuur schijnt er niet in te zitten...

‘Hé!’ roept Juniper naar een koe.

‘Dag,’ zegt een van koeien.

‘Waar ben ik hier?’

‘Gewoon,’ zegt de koe. ‘Een weiland.’

‘Ja, logisch. Maar hoe heet het dorp waar jullie bij horen?’

‘Geen idee,’ mompelt de koe.

‘En die lichten?’ vraagt Juniper. ‘Wat *zijn* dat?’

‘Lantaarnpalen.’

‘Is dat een nieuwe uitvinding of zo?’

‘Jij stelt rare vragen,’ zegt de koe. ‘Eh... nee dus. Die dingen hebben er altijd al gestaan.’

Er klinkt gegrom in de verte. Maar het komt heel snel dichterbij. Twee fel oplichtende ogen glijden over een weg. Juniper duikt ineen.

‘Een draak,’ mompelt hij.

Een kalf begint te giechelen. ‘Dat is gewoon een auto!’

‘Een wat?’

‘Een auto. Daar komen mensen uit. Soms gaan ze erin. En dan komen ze er weer uit.’

Verbijsterd kijkt Juniper naar dat langsrazende, glanzende gevaarte.

‘Hij stinkt.’

‘Je raakt eraan gewend,’ merkt een koe op.

De auto verdwijnt achter een helling.

Juniper loopt naar het hek. De draden zijn van metaal, met scherpe punten. Nergens schijnt een doorgang te zijn. Hij neemt een aanloopje en springt eroverheen. Nu staat hij aan de rand van die weg. Ook weer heel zonderling; want die is niet van zand of van modder, maar glad en hard als steen.

Klepperend loopt hij door. Hij eet wat gras. Het smaakt niet best, hij proeft de stank van die auto erdoorheen.

Even denkt hij er weer over om terug te gaan naar de uitgang van het doolhof. Want het is overduidelijk: hij is werkelijk terechtgekomen in een totaal onbekend land... Maar wéér verschijnt een auto. Haastig duikt Juniper achter een paar struiken. Een ogenblik worden die verblindend beschenen, dan is het ding alweer voorbij.

Dromerig stapt Juniper verder. Hier en daar werpen de lantaarnpalen poelen van schijnsel over de glimmende weg. En in de verte: nog meer licht! Een verzameling van huizen.

Met open mond staat Juniper te kijken. Hij ziet een paar mensen gaan tussen die kaarsrechte, strakke, stenen gebouwen.

Krankzinnig! De dorpen die hij kende waren schots en scheef. Sommige gebouwen waren ingestort. En 's nachts zag je dan een enkele keer iemand gaan met een fakkel. In zo'n dorp rook je een brandlucht van vuren...

Hier niet. Hier hangt, nog wat sterker, de lucht van die auto's. En ergens is een bord, felverlicht, waarop staat: *Rüdesheim, 55 km*. Alle huizen hebben wonderlijke tuintjes, waarin geen groenten staan maar struikjes en zelfs beeldjes van herten.

Met een boog loopt hij om het gehucht heen. Ja, alles is hier anders! En dan komt hij bij de rand van een dal. Hier, tussen een paar bomen, staat hij langdurig, met opengesperde ogen, te staren over het landschap dat zich schuin onder hem uitstrekt. Want *overal*, zo ver als hij kan kijken, zijn er lichtjes, soms in groepen bij elkaar. En heel in de verte vliegt iets knipperends dof brommend over...